

това, близо е до ума, че маймуната е търпѣла и отъ хората страшни мъжи.

Бонами е роденъ за надзирателъ на животни и занятията му съ неговитѣ питомци го радваха. Гой знаеше, какъ да се отнася къмъ най-опаснитѣ животни и какъ да ги укротява. Колкото по-недатливи сж животнитѣ, толкова и по-силно желание се явяваше въ него да ги овладее. Опитниятъ надзирателъ заповѣда да занесатъ мръсния кафезъ, въ който е пжтувала маймуната, въ другъ голѣмъ кафезъ и тамъ да го отворятъ. Занесоха го и разковаха дѣскитѣ. При всѣко удряне съ чука маймуната диво изрѣмжаваше. Следъ това единъ отъ надзирателитѣ се оттегли на сигурно мѣсто и отдалечъ отвори вратата на малкия кафезъ.

Много животни биха веднага изкочили, щомъ видятъ вратата отворена. Джини обаче не излѣзе. Тя се оттегли и сви въ единъ жгълъ на пжтническия кафезъ; отъ очитѣ ѝ изкачаха страшни, упорити погледи, а надъ тѣхъ трептѣха рунтавитѣ ѝ вежди. Сега тя като че имаше по-малко желание да изкочи, отколкото преди, когато желѣзниятъ ѝ затворъ не бѣше разкованъ.

Бонами я остави сама. Той знаеше, че не бива да бърза. „Човѣкъ не може да бжде вежливъ, когато бърза“, е казалъ лордъ Честерфилдъ, а ако искаме да спечелимъ животнитѣ, трѣбва да бждемъ вежливи. Ранитѣ на Джини красноречиво зворятъ, че хората, за да спечелятъ отново дорѣрието и уважението ѝ, трѣбва да загладятъ много отъ извършенитѣ върху нея неправди.

Презъ цѣлия день тя не папусна кафеза. Но надвечеръ, при залѣзъ слънце, когато Бонами отиде да я види, забелеза, че е излѣзла отъ малкия